

Arrest

nr. 177 526 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LANCKRIET, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 januari 2016 dient de verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn broer C.A.G.A., die zowel de Belgische nationaliteit als de Spaanse nationaliteit zou hebben. Op 1 juli 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nr. 193 560.

1.2. Op 3 november 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/07/2016).

Uit de loutere omstandigheid dat hij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 13/01/2016 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01/07/2016 met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 15/07/2016. Tegen deze beslissing heeft de betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is.

Betrokkene verklaart een broer te hebben in België (C.A.G.A. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in

België kan worden verder gezet en dat de broer, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 13/01/2016 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01/07/2016 met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 15/07/2016. Tegen deze beslissing heeft de betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is.

Betrokkene verklaart een broer te hebben in België (C.A.G.A. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de broer, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Uit de loutere omstandigheid dat hij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/07/2016).

Uit de loutere omstandigheid dat hij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen;

EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 13/01/2016 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01/07/2016 met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 15/07/2016. Tegen deze beslissing heeft de betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is.

Betrokkene verklaart een broer te hebben in België (C.A.G.A. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet en dat de broer, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Colombië /om de overname te vragen aan Colombië. Mocht de overname door Colombië niet mogelijk zijn, om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Colombië.

(...)"

1.3. Op 3 november 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 3 november 2016 aan de verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 4 november 2016 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede verwijderingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

2.2. Over het voorwerp

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Over de vordering tot schorsing, in zoverre deze gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“5.2.1. “... Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste

gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben. In het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

(Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 111 286 van 4 oktober 2013 in de zaak RvV 137 365/II)

5.2.2. De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen niet heeft nagekomen.

5.2.3.

a) De verzoeker diende een eerste aanvraag tot verblijf in als een ander familielid van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet op datum van 13/01/2016.

De verzoeker diende op grond van de banden met zijn broer een aanvraag tot verblijf in.

Op datum van 01/07/2016 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker diende een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 15/08/2016.

Terecht werd het beroep als schorsend gekwalificeerd door de Raad als schorsend beroep.

De zaak werd ingeleid op datum van 27/10/2016. In de zaak werd nog geen arrest geveld.

Ondanks het ingediende –en naar verzoekers inziens schorsend- beroep, werd verzoeker actief opgespoord, bij hem thuis uit bed gehaald en gearresteerd.

Verzoeker werd aangehouden met het oog op repatriëring naar Colombia.

Deze terugleiding impliceert niet alleen een scheiding van zijn broer, een splitsing van de enige gezinscel die verzoeker heeft, het fnuikt ook absoluut het recht op een behoorlijk rechtsmiddel.

b) In hoofde van de verzoeker werd slechts 1 aanvraag tot verblijf ingediend.

Verzoeker heeft nooit misbruik gemaakt van verschillende verblijfprocedures, maar heeft gewoon de geijkte weg gevolgd.

Ondanks het feit het een eerste weigering van een aanvraag tot verblijf betreft en er een beroep werd ingediend, dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekwalificeerd werd als een schorsend

beroep, ging Dient Vreemdelingenzaken actief over tot het opsporen van verzoeker om hem te arresteren.

Er werd een nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten genomen en dit keer met vasthouding met het oog op verwijdering .

De beslissing leest:

“Betrokkene heeft een aanvraag gezinshereniging op 13/01/2014 ingediend. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 01/07/2016 met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Deze beslissing werd betekend aan betrokkene op 15/07/2016. Tegen deze beslissing heeft de betrokkene een beroep ingediend bij de RVV. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in geval van betrokkene zo is. “

Dit kan de verzoeker niet volgen.

5.2.4.

a) De beslissingen waartegen een van rechtswege schorsend beroep open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbeslissingen, worden opgesomd in artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

Verzoeker erkent dat “een beslissing tot weigering of beëindiging van het verblijfsrecht van een ander familielid van een Unieburger”, strikt genomen niet vermeld staat in de lijst met beslissingen in artikel 39/79 Vreemdelingenwet.

Echter is dit een lacune in de wet.

De wet werd in 2014 aangepast. Het artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd en het toepassingsgebied waarbij familieleden van een unieburger een aanvraag tot verblijf konden indienen, werd uitgebreid.

Echter werd door de Belgische wetgever vergeten artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet aan te passen en ook een weigeringsbeslissing voor een aanvraag tot verblijf van ‘andere familieleden van een burger van de EU’ op te nemen in de lijst met schorsingsberoepen.

Dat dit hoe dan ook de bedoeling was, blijkt uit onderstaande uiteenzetting.

b) De Belgische wetgever, wenste in overeenstemming met de Europese richtlijn de binnenkomst en het verblijf van familieleden van burgers van de EU te uniformiseren en gemakkelijker te maken.

De Belgische wetgever wenste de ‘andere familieleden’ gelijk te stellen met de ‘klassieke familieleden’, conform artikel 40bis Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook duidelijk uit de parlementaire voorbereiding.

Aan ‘andere familieleden’ wordt hetzelfde verblijfsrecht toegekend en de wet hanteert voor hen dezelfde procedurele en inhoudelijke vereisten. Het voorzien van een verblijfsprocedure voor twee categorieën van familieleden van de burger van de Unie waarbij dezelfde formele, procedurele en inhoudelijke vereisten worden gehanteerd en die bij positief gevolg uitzicht geeft op een zelfde verblijfsrecht, valt niet te verzoenen met een regeling die erin zou voorzien dat de ene categorie bij een negatieve beslissing wel beschikt over een van rechtswege schorsend annulatieberoep terwijl de andere categorie hierover niet zou beschikken.

De strikte interpretatie is absoluut strijdig met het doel van de Belgische wetgever.

c) Dat de Belgische wetgever een gelijkstelling wilt, blijkt verder ook uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel verklaart expliciet dat de bepalingen die van toepassing zijn op de familieleden bedoeld in artikel 40bis VW ook van toepassing zijn op de ‘andere familieleden’.

d) De letterlijke interpretatie die Dienst Vreemdelingenzaken toepast, is ook strijdig met de Europese richtlijn.

De richtlijn 2004/38/EG heeft de lidstaten de verplichting opgelegd om de binnenkomst en het verblijf van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, te “vergemakkelijken”.

In het arrest Rahman van 05/09/2012 heeft het Hof van Justitie de draagwijdte van de term “vergemakkelijken” verduidelijkt.

Hoewel de lidstaten een beoordelingsmarge hebben, zijn zij wel verplicht om de aanvragen van andere familieleden van Unieburgers gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen.

De restrictieve lezing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet die Dienst Vreemdelingenzaken toepast, is in strijd met de verplichting tot de gunstige behandeling.

e) Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft reeds erkend dat het artikel 39/79 §1, tweede lid, 7° Vreemdelingenwet daarom zo moet geïnterpreteerd worden dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een Unieburger, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het arrest met nummer 130 817 van 3 oktober 2014, in de zaak RvV 159 919/II sprak de Raad reeds de schorsing uit. (stuk 6)

De raad komt in het arrest tot de volgende besluit:

In de huidige stand van het geding en gelet op artikel 47/2 van de vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7° van de vreemdelingenwet zo moet worden begrepen dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad oordeelde reeds dat het ingediende beroep van rechtswege schorsend moet zijn.

Dit wordt uitvoering onderbouwd aan de hand van Europees Recht, Rechtspraak van het Hof van Justitie, Parlementaire voorbereidingen en de wetgeving.

Nu de Raad reeds oordeelde dat een beroep tegen de beslissing tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht aan andere familieleden van de burger van de Unie van rechtswege schorsend is, had huidig verzoeker tot schorsing in principe niet moeten ingediend worden.

Echter respecteert verweerder de reglementering niet en meent zij ongeacht de toepassing van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet verzekerd te kunnen repatriëren naar Colombia.

5.2.5. De werkwijze van Dienst Vreemdelingenzaken roept hoe dan ook vragen op.

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op machtsmisbruik en rechtsmisbruik

Het beroep dat verzoeker heeft ingediend, werd reeds ingeleid en behandeld. De zaak werd reeds gepleit op datum van 27/10/2016.

Echter heeft Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten het arrest af te wachten en is zij actief over gegaan tot het opsporen van verzoeker.

Dit is evident geen werkwijze die verwacht wordt van een billijke overheid.

Des te meer, omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds standpunt heeft ingenomen omtrent de schorsende werking voor een dergelijk beroep (zie arrest met nummer 130 817 van 3 oktober 2014).

Zelfs in casu had der Raad het hangende beroep reeds specifiek gekwalificeerd als een schorsend beroep.

Dat Dienst Vreemdelingenzaken hier van op de hoogte is, blijkt uit hun eigen Nota met Opmerkingen. (stuk 7)

In de Nota met Opmerkingen staat het volgende te lezen:

‘Verweerder stelt vast dat uw Raad in haar kennisgeving dd. 02.09.2016 voorhoudt dat een ‘schorsend beroep’ ex art. 39/79 Vreemdelingenwet werd ingediend. ‘

Dienst Vreemdelingenzaken lapt hier echter zijn laars aan en gaat actief over tot het opsporen van verzoeker, de aanhouding en het uitgeven van ‘een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering’ en ‘een inreisverbod’.

5.2.6. Verder dient opgemerkt dat de beslissing absoluut niet gebaseerd op ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen.

De rechtsmiddelen en de procesgang waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken niet onwetend is, werden niet betrokken in de beslissing van uitwijzing met vasthouding dd. 03/11/2016.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is foutief gemotiveerd en steunt zich op foute feitelijkeheden.

a) De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing het ingediende beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Echter laat de Dienst Vreemdelingenzaken na motiveren dat de zaak reeds ingeleid en gepleit is op datum van 27/10/2016. Verzoeker is nu nog louter in afwachting van het arrest en verwacht in de nabije toekomst een arrest. Toch lijkt Dienst Vreemdelingenzaken hieraan voorbij te gaan.

b) Verder wordt onterecht het volgende gemotiveerd:

'Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 15/07/2016). Uit de loutere omstandigheden dat hij het afgelopen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06n Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par 77).

Betrokkene werd nochtans door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over demogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.'

Verzoeker heeft niet in de illegaliteit verbleven. Verzoeker heeft een eerste aanvraag gedaan tot verblijf in januari 2016. Deze aanvraag werd geweigerd op datum van 01/07/2016 (betekening 15/07/2016). Onmiddellijk heeft verzoeker hierop een beroep tot annulatie en schorsing ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bovendien in een zeer dubieuze motivering dat de verzoeker geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Dienst Vreemdelingenzaken lijkt immers uit het oog te verliezen dat de verzoeker eveneens geïnformeerd werd over zijn recht én de mogelijkheid om tegen de beslissing dd. 01/07/2016 beroep in te stellen, zowel een beroep in annulatie als een schorsingsverzoek.

De verzoeker heeft bijgevolg hieraan gevolg gegeven door de voorziene rechtsmiddelen aan te wenden.

Verzoeker is steeds –in overeenstemming met de Europese regelgeving en de rechtspraak van uw Raad- in de overtuiging geweest dat hij effectief verblijfsgerichtig was. Dit blijkt ook duidelijk aan het schrijven dat hij gericht heeft tot Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag een bijlage 35 af te leveren. (stuk 8)

Onterecht stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker manifest weigert om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfstitel, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Verzoeker is steeds in de overtuiging geweest dat hij nog wettig in België verbleef.

Hoe dan ook is er geen sprake van een manifeste weigering om een einde te maken aan de onwettige verblijfstitel. Verzoeker heeft slechts 1 aanvraag tot verblijf ingediend, hij heeft slechts 1 weigeringsbeslissing en 1 bevel tot verlaten grondgebied gekregen. Verzoeker heeft daarbij de voorziene rechtsmiddelen aangewend en wenst nu het hangende beroep af te wachten.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoeker af te wachten

5.2.7. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7 bepaalt :

"(...)"

a) *Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt : Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren? Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?*

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie van de betrokken persoon.

Uit verdere uiteenzetting zal blijken dat dit niet gebeurd is.

b) *De Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing terdege rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.*

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de verwijderingsbeslissing – bijlage 13 septies - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Uit onderstaande uiteenzetting blijkt dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

5.2.8. *Het gezin wordt ontegensprekelijk gevormd door de verzoeker en zijn broer. Verzoeker is ten laste van zijn broer. Zonder de zorgen van zijn broer, is hij niet in staat om te overleven.*

De beslissing stelt omtrent het artikel 8 E.V.R.M. enkel het volgende :

“Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene maakt niet aannemelijk dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verder gezet dat de broer, die gemachtigd is tot een verblijf in België, betrokkene niet kan vervoegen in zijn land van herkomst”

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt terecht dat de relatie tussen beide broer gewaarborgd wordt door artikel 8 EVRM en erkent dat verzoeker effectief een recht op gezinsleven kan invoeren.

Echter stelt Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte dat verzoeker niet heeft aangevoerd dat zijn familieleven niet elders dan in België kan verdergezet worden en dat er niet is aangetoond dat de broer van verzoeker, die verblijfsrecht geniet in België, verzoeker niet kan vervoegen in het land van herkomst.

De broer van verzoeker heeft verblijfsrecht in België. Hij heeft de Belgische en Spaanse nationaliteit.

De broer van verzoeker geniet geen verblijfsrecht in Colombia. Hij kan onmogelijk meegaan met zijn broer om in Colombia hun recht op hun familieleven aldaar uit te oefenen.

Bovendien heeft de broer van verzoeker een leven in België. Hij werkt hier, verzoeker is ten laste bij zijn broer. Zonder het inkomen van de broer van verzoeker, zullen zij niet kunnen overleven.

5.2.9. *Naast artikel 8 EVRM, is in hoofde van verzoeker ook artikel 13 EVRM geschonden.*

Immers heeft Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker elke kans op een effectief rechtsmiddel ontnomen. De handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt verzoekers recht om zich te beroepen op een effectief rechtsmiddel.

Artikel 13 EVRM bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

Zoals reeds uiteengezet blijkt dat de wetgever, in overeenstemming met de Europese richtlijn, het beroep tegen een beslissing tot weigering van verblijf van een ander familielid van een onderdaan van de EU, schorsend te maken.

De Raad heeft dit reeds bevestigd.

Verzoeker heeft bijgevolg ook de geijkte rechtsmiddelen aangewend en een verzoekschrift tot schorsing ingediend.

Blijkbaar telt voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het vertrek en wordt het niet geduld dat de voorziene rechtsmiddelen aangewend worden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is foutief gemotiveerd en steunt zich op foute feitelijkheden.

De verzoeker mag niet geschaad worden in zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel door op onredelijke wijze druk op hem uit te oefenen door hem thans te laten vasthouden met het oog op terugleiding zonder dat een beslissing ten gronde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de beslissing dd. 01/07/2016 gewezen is.

5.2.10. Bovendien kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel overgaan tot de aanhouding van een vreemdeling met het oog op uitwijzing, voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

De verzoeker verwijst naar het artikel 27 dat stelt:

“(…)”

Nergens uit de beslissing blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken is nagegaan of er minder dwingende maatregelen heeft overwogen.

Dit is nochtans een wettelijke verplichting.

Artikel 27 Vreemdelingenwet is ingegeven om de belangen van een vreemdeling niet nodeloos te schaden.

In casu zijn er evident minder verregaande maatregelen voor handen.

Verzoeker werd actief bij hem thuis opgespoord. Verzoeker had een vast adres, te (...).

Hij heeft, niettegenstaande hij onterecht als illegaal wordt beschouwd, een vast adres dat gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken

Er is in hoofde geen enkel gevaar tot ontduiking.

De dienst Vreemdelingenzaken had kunnen werken met een vaste aanmeldingsplicht of met een borgstelling, zonder onmiddellijk te moeten overgaan tot de aanhouding van de verzoeker.

Toch blijkt nergens uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige ander maatregel heeft overwogen of waarom hij meent dat ze in casu niet aan de orde zouden zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

5.2.11. Het is evident dat dit voor verzoeker wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bestreden beslissing gaat helemaal niet in op verzoekers specifieke situatie.

De verzoekster loopt bijgevolg het risico uitgewezen te worden naar zijn land van herkomst waardoor het art. 8 en 13 van het E.V.R.M. geschonden zullen zijn.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke afweging heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich meermaals uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

3.3.2.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt (onder meer) overwogen dat de verzoeker op 13 januari 2016 “een aanvraag gezinshereniging (...) (heeft) ingediend”, dat deze aanvraag op 1 juli 2016 “negatief (werd) afgesloten (...) met een bijlage 20 en een bevel om het grondgebied te verlaten”, dat de verzoeker tegen deze beslissing bij de Raad een beroep heeft ingediend, doch dat “(h)et beroep tot nietigverklaring (...) de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel (...) niet (schorst) indien het

ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is”.

De verzoeker werpt hiertegen op dat een dergelijk beroep wel een schorsende werking heeft en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten het arrest van de Raad af te wachten.

De kernvraag in deze zaak bestaat erin te achterhalen of het beroep dat de verzoeker bij de Raad heeft ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) al dan niet van rechtswege schorsende werking heeft.

De artikelen 24, 25, 26 en 27 van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) voeren een nieuw Hoofdstuk *Ibis* in onder Titel II van de Vreemdelingenwet en vormen de omzetting van artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Uit de parlementaire voorbereiding bij het voornoemde artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de andere burgers van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, bij het toekennen van de aanvraag een “*verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie*” krijgen en dat zij tevens na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (*Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 21*).

De wetgever lijkt er aldus op het eerste gezicht, door het invoegen van voornoemd artikel 47/2, voor te hebben geopteerd om aan de andere familieleden van een burger van de Unie, een zelfde recht van binnenkomst en verblijfsrecht toe te kennen als aan de burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, mits deze “*andere familieleden*” uiteraard tevens voldoen aan de specifieke voorwaarden van Hoofdstuk *Ibis*.

Hoewel de Burgerschapsrichtlijn een onderscheid maakt tussen twee categorieën van familieleden van een Unieburger en meer bepaald er niet in voorziet dat de andere familieleden zoals vermeld in artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn zich op eenzelfde recht op verblijf kunnen beroepen als de familieleden van de burger van de Unie zoals vermeld onder artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, heeft de Belgische wetgever er – gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet – op het eerste gezicht voor geopteerd om de familieleden van de burger van de Unie onder artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en de andere familieleden zoals vermeld in artikel 3, tweede lid, van deze richtlijn gelijk te stellen. Naast het voorzien van een aparte bepaling, met name artikel 74/3 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vastgesteld hoe de duurzaamheid van de relatie of de afhankelijkheid van familieband moet worden bewezen, lijkt uit artikel 74/2 van de Vreemdelingenwet de gelijkstelling voort te vloeien doordat voor de andere familieleden zoals vermeld in artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn hetzelfde verblijfsrecht en dezelfde overige formele, procedurele en inhoudelijke vereisten worden gehanteerd als voor de familieleden van de burger van de Unie, vermeld onder artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn.

Het voorzien van een verblijfsprocedure voor twee categorieën van familieleden van de burger van de Unie waarbij dezelfde formele, procedurele en inhoudelijke vereisten worden gehanteerd en die bij positief gevolg uitzicht geeft op een zelfde verblijfsrecht, lijkt op het eerste gezicht niet te verzoenen met een regeling die erin zou voorzien dat de ene categorie bij een negatieve beslissing wel beschikt over een van rechtswege schorsend annulatieberoep terwijl de andere categorie hierover niet zou beschikken.

Voorts wordt er op gewezen dat artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn er duidelijk in voorziet dat de lidstaten overeenkomstig hun nationaal recht de binnenkomst en het verblijf van de andere in de richtlijn genoemde “personen” moeten vergemakkelijken. Deze personen zijn a) de “andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven” en b) “de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft”. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.

Het Hof van Justitie heeft in zijn prejudicieel arrest Rahman van 5 september 2012 de draagwijdte toegelicht die aan de term “vergemakkelijken” uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn moet worden gegeven. Het Hof overweegt het volgende:

“21. Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22. Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23. In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

24. Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.

25. Ten slotte zij erop gewezen dat, zoals terecht is opgemerkt door de regeringen die opmerkingen hebben ingediend, zelfs indien de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 gebruikte bewoordingen niet voldoende nauwkeurig zijn om de aanvrager die om binnenkomst of om verblijf verzoekt, in staat te stellen zich rechtstreeks op deze bepaling te beroepen om beoordelingscriteria in te roepen die volgens hem op zijn aanvraag moeten worden toegepast, een dergelijke aanvrager niettemin het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven (zie naar analogie arresten van 24 oktober 1996, Kraaijeveld e.a., C-72/95, Jurispr. blz. I-5403, punt 56; 7 september 2004, Waddenvereniging en Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, Jurispr. blz. I- 7405, punt 66, en 26 mei 2011, Stichting Natuur en Milieu e.a., C-165/09–C-167/09, Jurispr. blz. I-4599, punten 100 tot en met 103).”

Aldus blijkt dat de lidstaten ter zake een ruime beoordelingsmarge hebben, doch zij moeten in elk geval de aanvragen ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, punt 21).

Artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de

vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° de terugwijzing, voor zover deze beslissing overeenkomstig artikel 20, eerste lid, niet reeds het voorwerp is geweest van een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen;

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° de beslissing waarin de vreemdeling, in toepassing van artikel 22, ertoe verplicht wordt bepaalde plaatsen te verlaten, ervan verwijderd te blijven of in een bepaalde plaats te verblijven;

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

Aldus blijkt dat artikel 39/79, § 1, van de Vreemdelingenwet voor bepaalde familieleden van derdelanders in een van rechtswege schorsend effect voorziet van het beroep tot nietigverklaring dat zij indienen tegen de beslissing waarbij hun verblijfsaanvraag wordt geweigerd (zie: artikel 39/79, § 1, tweede lid, 1° tot en met 3°, van de Vreemdelingenwet). Een restrictieve lezing, zoals de verwerende partij voorstaat, van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet in die zin dat enkel tegen de weigeringsbeslissingen inzake familieleden van de burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet (en dus niet tegen de beslissingen inzake de artikelen 47/1 tot en met 47/3 van de Vreemdelingenwet) een van rechtswege schorsend beroep open staat, is dan ook op het eerste gezicht moeilijk te verzoenen met de verplichting die volgt uit artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn om de aanvragen van personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

In de huidige stand van het geding en gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet lijkt het dan ook dat de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet zo moet worden geïnterpreteerd dat ook tegen de beslissingen tot weigering van de erkenning van het verblijfsrecht van andere familieleden van een Unieburger, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, een van rechtswege schorsend beroep tot nietigverklaring open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens overwogen dat *“(h)et beroep tot nietigverklaring (...) de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel (...) niet (schorst) indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet, wat in het geval van betrokkene zo is”*.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan op het eerste gezicht worden aangenomen.

3.3.2.2.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan op het eerste gezicht geen afbreuk doen.

Waar zij stelt dat de verzoeker niet valt onder de definitie van *“familielid”*, zoals bepaald in artikel 2, 2) van de Burgerschapsrichtlijn, zodat ingevolge artikel 15 van deze richtlijn de procedures van de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn niet van toepassing zijn en de verzoeker zich dus niet op artikel 31 van de

Burgerschapsrichtlijn kan beroepen, wordt er vooreerst op gewezen dat nergens uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker zich op deze bepaling beroept. Bovendien neemt dit niet weg dat de aanvraag van de verzoeker, die een familielid is van een Unieburger in de zin van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, ingevolge de restrictieve interpretatie van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zoals die daaraan door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing wordt gegeven, minder gunstig zou worden behandeld dan bepaalde aanvragen tot binnenkomst en verblijf van familieleden van andere staatsburgers van derde landen, wat moeilijk te verzoenen valt met de verplichting van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn om de binnenkomst en het verblijf van de andere in de richtlijn genoemde personen te vergemakkelijken.

Waar zij stelt dat in het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof de aandacht er op wordt gevestigd dat aan de lidstaten een ruime beoordelingsmarge wordt gelaten, kan worden herhaald dat de wetgever, door het invoegen van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, er voor lijkt te hebben geopteerd om aan de andere familieleden van een burger van de Unie een zelfde recht van binnenkomst en verblijfsrecht toe te kennen als aan de burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, mits deze "*andere familieleden*" uiteraard tevens voldoen aan de specifieke voorwaarden van Hoofdstuk Ibis.

Waar zij stelt dat artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk werd opgenomen in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar wat hierboven werd gesteld omtrent een dergelijke restrictieve interpretatie van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet.

Waar zij ten slotte nog opmerkt dat zelfs indien kan worden vastgesteld dat dezelfde rechten van binnenkomst en verblijf worden toegekend aan de personen vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet als aan personen vermeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, dit gegeven niet impliceert dat aan de eerste groep van "*andere familieleden*" ook een van rechtswege schorsend beroep moet worden toegekend, wordt nogmaals herhaald dat een restrictieve interpretatie van artikel 39/79, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet, zoals die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing wordt gegeven, op het eerste gezicht met zich brengt dat de andere familieleden van een Unieburger minder gunstig zouden worden behandeld dan die van staatsburgers van derde landen, wat in strijd lijkt met het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en de interpretatie die daaraan wordt gegeven door het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Rahman van 5 september 2012.

3.3.2.2.3. Het enig middel lijkt op het eerste gezicht in de aangegeven mate gegrond en is bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet

en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt de verzoeker met betrekking tot de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende:

“De verzoekende partij wordt vastgehouden met het oog op zijn repatriëring.

Dat ten gevolge van de relevantie van de middelen de verzoekende partij het recht dient te hebben om een effectief beroep in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op de ingeroepen grief, in hoofdzaak schending van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M.

Dat de verzoekende partij ernstige redenen heeft om te veronderstellen dat de bestuursbeslissing van de verwerende partij vernietigd zal worden.

Dat de verzoekende partij de uitspraak niet kan bekomen voor de geplande verwijdering en hierdoor ernstig benadeeld is.

Dat deze elementen een ernstig moeilijk te herstellen nadeel berokkenen aan de verzoekende partij.

Zo de bestreden beslissing niet geschorst wordt, dan zal het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd worden en zal de verzoekende partij manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen. Verzoeker zal zijn recht op gezin niet kunnen uitoefenen. Zijn privé leven zal geschonden worden.

Verder zal verzoeker niet zijn effectieve rechtsmiddel hebben kunnen uitoefenen, waar hij wel gerechtigd op was.

De ernstige middelen die de schorsing van de aangevochten akte verantwoorden, werden hierboven uiteengezet in het verzoekschrift.

Zo de bestreden beslissing niet geschorst wordt, dan zal het bevel om het grondgebied te verlaten uitgevoerd worden en zal de verzoekende partij manifest een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel oplopen.

Het gezinsleven en het recht op een adequaat rechtsmiddel van de verzoeker zal effectief geschonden worden.

Er dient opgemerkt te worden dat het bestaan van een moeilijk te herstellen nadeel een afzonderlijke voorwaarde is die afzonderlijk dient beoordeeld te worden (R.v.St. 107.797, 12 juni 2002).

Een MOGELIJK nadeel is echter voldoende.

*Verder stelt de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenzaken en de Raad van State dat *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM voldoende is.*

In het arrest van 27 oktober 2014 met nummer 132.232 stelt de Raad het volgende:

*“Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.”*

Het arrest stelt dat een schending prima facie voldoende is.

In hoofde van verzoeker worden er meerder rechten geschonden. De artikelen 8 en 13 E.V.R.M. zullen dus geschonden worden.

De verwijdering zal wel degelijk een moeilijk te herstellen nadeel teweeg brengen.”

3.4.2.2. De verzoeker zal ten gevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing worden gescheiden van zijn broer, van wie hij in een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 26 januari 2016 heeft gesteld financieel ten laste te zijn.

Hij maakt met zijn betoog, mede gelet op het ernstig middel dat hij heeft aangevoerd, aannemelijk dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN